

Osman-paşa

George Coşbuc

Acum te cutremuri! Cunoşti
Că drumul ți-e în marginea gropii.
Degeaba te-azvârli și te-apropii
Cu vuiet și tropot de oști.

În frunte, pe calul tău murg,
Pornit-ai urgia pieririi,
Strivit-ai în șanț grenadirii
Dar iată, că rănilor-ți curg,

Se sperie murgul de puști,
Și-ți scapă din scară piciorul,
Turbat e împrejur-ți omorul,
Cu dinții tu gura ți-o muști.

Se-ncurcă taberele-n drum
Și-ți fug călăreții de-a valma,
Ridică-ți, puternice, palma
Și oprește-ți tabiile-acum!

Cuvântul ce-odată fu zid
Când vrut-au nizamii să fugă,
Azi lor li se pare că-i rugă
S-alerge mai iute spre Vid.

Ai aripi, grăbitule vânt,
Tu șoimule, a cerului cale!
Fă locuri oștirilor tale,
Să intre mai iute-n pământ.

Și-n sine-ți tu zis-ai: E rău!
Ca norii ce-ntunecă luna,
Curgeam de pe dealuri întruna
Noi, răii poporului tău.

De-a lungul întinsei câmpii
Aleargă sălbatica spaimă
Și, plină de geamăt, îngaimă
Și rugi și blesteme pustii
Gaziule-Osmane, ești prins!
Și toate cetățile tale
Vor sta-ntunecate de jale,
Că soarele lumii li-e stins.

Dar astfel e soarta, eroi!
Căci soarele care se stinse
La voi, o războinici, s-aprinse
Mai vrednic de viață, la noi!